

Kvíčala a Cvrčala - Pohádka

Ten den vyšli docela brzo ráno. Slunce sice už možná stálo kousek nad loukou, ale zatím ho přes tu mlhu kolem nebylo moc vidět. Jen takový bledý světlý kotouč se tam nahoře rýsoval. Všude rosy, že by se v ní dalo koupat a zvláštní syrová vůně lesa. Zvláštní syrová vůně léta, zvláštní syrová vůně prázdnin. Chtěli tam dojít ještě než se slunce prodere přes cáry mlhy a vysuší ty třpytivé perly rosy kolem. Nebylo to daleko. Ostatně v zemi Fantazie je všechno daleko jenom tak jak chcete, aby to daleko bylo. Ve dvou se jim dobře šlapalo a na to, že okolní tráva byla vyšší než oni, to šlo i docela rychle. Ač by se zdálo, že skřítkci nebudou žádná ranní ptáčata, tihle dva byli. Oči sice měli ještě zalepené, zvláště ten menší, Cvrčala, ale jen se protáhli kolem prvních stébel trávy, vodopády perlivé rosy z nich všechno smyly. Navlhli jim tak sice čepice s bambulí, ale to jim snad ani nevadilo. Chystal se totiž horký den a bylo jasné, že slunce za chvíli všechno osuší. Chtěli tam dojít brzo, aby si našly svá stará známá místa, odkud vše pozorovali a odkud vyráželi provádět nejrůznější vylomeniny a kulišárny. Za loukou kde čekal vysoký les, ve kterém tu a tam stály mluvící stromy. Čas od času se u některého z nich zastavili a vyposlechli si něco z jeho vyprávění. Zas tak málo těch stromů, co by mohly vyprávět, tady nebylo. Tenhle vyprávěl o dobrodružné stezce, co se kolem něj vinula, ten druhý zase o fáborku, navěšeném na jeho větvi a támhleten o tajné schůzce, která se pod ním udála. Další vzpomněl na lano přivázané na jeho kmenu po kterém bylo možné slézt dolů do údolí. Ano, to už jsme skoro tady, věděli Kvíčala s Cvrčalou, když vyslechli tohle vyprávění. Mezi stromy to začalo prosvítat, to jak se blížili k okraji srázu. Byli trochu nedočkaví a zvědaví, uvidí-li pod tím srázem to, co hledali. Ano, bylo to tak jak má. Támhle na druhém konci stojí ta borovice, co na ní často sedáváme, klátíme nožkami a klábosíme, ukazoval Cvrčala. Slunce prorazilo ranní mlhu, v tu ránu se rozplynula jako dým nad ohněm a údolí se ukázalo v celé své kráse, malebně lemované vzrostlými stromy. Ze stromu na ně mrkla veverka a ta dobračka stará si odložila z výšky na zem šišku tak, že málem trefila Kvíčalu. Cvrčala se stál opodál a nemohl zastavit výbuchy smíchu, které ho přepadávaly. Takhle kdyby ti ta šiška přistála na hlavě, to bys vypadal jak lesní strašidlo. Nad údolím přeletěla sojka a na chvíli svým ostrým křikem přerušila štěbetání snad stovek ptáčků, co měli na všech těch mluvících i nemluvících stromech svá hnízda. Štěbetali si o všem možném, ten o nových barvách, které včera zahlédl nad večerní loukou, ten zase o svém dnešním nočním snu, a támhle odsud se ozýval hlásek o sladkých fialových kuličkách, které se právě objevili v lesích a na mýtinách. Fantazie se zkrátka probouzela do svého každodenního života a Kvíčala s Cvrčalou byli její nedílnou součástí. Dopoledne strávili pohupováním na větvičkách keříků s těmi zvláštními fialovými kuličkami a olizováním jejich sladké šťávy. Nosy měli po téhle hostině k nerozeznání od nich - taky tak fialové. Obloha začala měnit barvu od mlhavě bílo modré, přes zimmně modrou, letně modrou, šmolkovou, fialovou, tyrkysovou až ke skoro nočně černé, tak jak to v zemi Fantazie běžně každý den chodilo. Jindy by si toho asi nevšimli, ale teď se to při pohupování na větvičkách s fialovými kuličkami.

Tak vidíte, takhle prý to v zemi Fantazie chodí. No řekněte, nelíbilo by se Vám tam? Všechna ta časná rána s perlivou rosou, všechny ty stromy, co by mohly vyprávět, cvrlikání ptáků o nových barvách na louce, neposedné veverky, ty sladké fialové kuličky a obloha v tisíci odstínech modré? Tam by se to žilo. Tak si tam moci na chvíli zaskočit a omrknout to. Promluvit si se skřítky Kvíčalou a Cvrčalou, s ptáčaty a veverkami a se všemi těmi mluvícími stromy. To by se mi líbilo. Vám snad ne? Zažít všechny ty barvy, kterými to tam hraje. Žít aspoň jedno léto v zemi Fantazie.

Sedím doma a koukám se tak nějak nepřítomně přes okenní sklo na višně, co zrovna zrajou u sousedů a najednou ucítím slabé poklepání na rameni. Tedy pardón, my neradi rušíme, povídají sborově Kvíčala s Cvrčalou. My jako jenom že by to šlo zařídit. Léto ve Fantazii, proč ne, podívali se na sebe. Fakt? Fakt by se to nějak dalo zařídit?, na to já. Nechápavě se na sebe podívali. No dalo, no. Ale to snad... To snad víš, ne? Teď jsem zase nechápal já. Co jako vím? Víم akorát, že se mi o té zemi Fantazie dobře sní a že přichází skoro vždycky, když mi znenadání spadnou víčka a tak trochu usnu. Ale že by prázdniny v zemi Fantazie?

Víš co, človíčku, na to oba na mě. Tak mi tě asi budeme muset štípnout. Vždycky, když tam v té zemi Fantazie budeš, tak tě štípneme, abys věděl, že nespíš. Ale protože to abychom asi nezvládali, to bysme se asi zcela proti pravidlům země Fantazie nefantasticky unavili, tak si na to pozveme pomocníky. Mraky pomocníků, žádný problém. A ne že pak budeš říkat dost, dost, už tomu věřím. Ne, ne, když štípat, tak pořád. Platí. Chvilí jsme váhal, ale říct ne se mi nechtělo. Tak teda platí. A tím to skončilo. Jak rychle Kvíčala s Cvrčalou přišli, tak i zmizeli. A já od minulého týdne čekám na zemi Fantazie a na Kvíčalí a Cvrčalí štípnutí, že jako nespím. Týden utekl a konečně jsme se všichni sešli tady na Krávovně. Od prvního okamžiku se na nás sneslo hejno komárů a štípou, potvory. Pořád. Vždy a všude. Ve dne v noci. No asi nebudu nejbystřejší, ale pak mi to přece jenom došlo a vzpomněl jsem si, jak mi Kvíčala s Cvrčalou slíbili štípance, že se mi to jako nezdá, mraky štípanců od mraků pomocníků, až v té zemi Fantazie budu. Tak tedy vítejte v zemi Fantazie, zařídil jsem Vám letos Kvíčalí a Cvrčalí super štípance. Hned ráno jdu na tu perlivou rosou, pokecat se stromama, zacvrlikat si s vrabcema, okouknout palety barev na louce i na obloze a ochutnat sladké fialové kuličky. A vy snad nepůjdete? Tak tedy vítejte...

Loupis

26. července - dva dni před Krávovnou 2001